

LA TUIES

—I vareu anar molt lluny en el vostre viatge de noces?
—Ja ho crec! Fins a l'Empalme!

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANA', FLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

ISALE HOY!

Nuestro programa: Saneidad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Intervius hace Rufasta aunque se encuentre sin pasta

Huyendo al aburrimiento *macilento* del Paralelo dormido y ensopido quise buscar con unción distracción. En un bar yo me encerré y tomé una cerveza modesta muy honesta para irme luego a clapar sin cesar.

En una mesa cercana muy llana discurría tristemente doliente Pedro Abello, el cupletero ligero que desesperado está y estará pues va el arte por el suelo sin consuelo.

—Crea usted, señor [Rufasta y basta que se lo diga, señor director de la inmesa

[“Retaguardia” vanguardia — me dijo el pobre [escritor

cantor — que matan las variedades los cuplés. Hay tanta majadería vacía y corre tanto maestro no diestro

que le da por musicar y plagiar y cada chica cantante de la música ignorante que mata en un dos por [tres

el arte de variedades. Y es que con esos señores que la dan de ser autores como el maestro Ciruela que sin leer, puso escuela, que hoy ningún espectador aunque tenga buen humor, escucha a esas teloneras que se dicen cupleteras. Entre oír cuplés de ahora u oír a la Nicanora que es criada de servir,

no es dudoso el elegir, pues aunque ésta el arte [ultraja canta mal, pero trabaja. Esto está, don Eleuterio, como “pa” ir al [cementerio y si Dios no lo remedia o “La Retaguardia”

[media y actuando de notario dedica algún comentario y con arrestos protesta las letras del que se presta a hacer cuplets, cuando [debe vender gomas si es que [llueve

o artículos alemanes conteniendo sus desmanes, le invitaré al funeral que le haremos bien o mal al arte de variedades que acaba en un dos por [tres.

Así Pedro Abello dijo de lo que ahora yo colijo que mientras haya pollino que escriba “La [Torbellino”

(que fustigaba, lector yo, la semana anterior) mejor que ir al Paralelo a que te tomen el pelo será leer a Retana su prosa indocta y [marrana.

Eleuterio Rufasta, aspirante a maestro de primeras letras de los señores del pequeño derecho (salvo ninguna honrosa excepción).

MASTICOS A DOJO

En la calle de la Duda, por una ídem sobre si su marido se la pegaba, una mujer muy bravía, que canta cosas flamencas en un café concierto del Paralelo y se dice Pona Llásticos, obsequió a su esposo con una de mojicones que

le dejó la cara hecha un San Lázaro.

El paciente pasó a su domicilio, y la chula Pona, a la delega.

ANUNCIOS ESPECIALES

Se vende perro de Terranova, garantizando su fidelidad. Razón: Llásticos, 345.

Familia supersticiosa, compuesta del padre, la madre, cinco hijos y tres chicas casaderas, que tiene que convidar a cena cada noche a sus respectivos novios, por mor de encerrarlos, admitirá a comer en su casa a persona distinguida, para destruir la mala estrugancia del número trece. Escribir a “Lagarto... lagarto”. “La Retaguardia”.

Escritor que sea poeta, haya ejercido el periodismo en España, conozca los clásicos y el idioma suizo, se desea para redactar el programa de un nuevo específico para curar las paperas. Razón:

ESPECTACLES

— GRAN TEATRE —
F SPANYOL

COMPANIA
SANTPERE - BERGES
Continúen amb gran èxit les representacions de UN BARRET QUE MAI VA SOL

Dissabte:
Estrena del sàinet en tres actes de N'Alfons Roura (Duvinyals)
EL REI DEL XOTIS

En la administració de “La Retaguardia”, a entrada de obscuro.

Amistades perdidas.— Las encontrará usted si se dirige a la Agencia privada de detectives “El ojo que no bada”.

Cojo del pie derecho, que calza el número 43, desea hallar socio, cojo del pie izquierdo, para comprar a medias los pares de calzado. Dirigirse a la lista de Correos número 1234567890.

ACTO IMPORTANTE

En el “Ateneo Democrático federal” de la calle de Treintaclavos, dió su anunciada conferencia el profesor de música don Cleto Samalsa, analizando el tema: “Influencia del clarinete en el amor del siglo XX”.

El conferenciante fué muy aplaudido, y la Junta le obsequió con cinco de cazalla en el bar del cantón.

TEATRE COMIC

La famosa revista
YES - YES
La revista de les magnificències

OUI - OUI
El millor espectacle de Barcelona

Barcelona, 27 de maig de 1926

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

No tant!

VOSTES no coneixen a l'Artemio Precioso? Es un home d'extraordinària activitat, que escriu, edita, viatja i, des de la seva tribuna madrilenya de "La Novela de Hoy", ha sapigut fer un públic nombrós i escollit, per a les seves remarcables produccions.

Ara que l'home està, com diria el senyor Pim i Pom, en el "espinàculo", de la popularitat, no estarà de més que contem una graciosa anècdota seva.

De jovenet, a Múrcia, la seva ciutat natal, l'Artemi empaïtava a una xavaleta, que tenia relacions amb un músic.

Les lletres triomfaren damunt la música i l'Artemi va guanyar l'assèdi a n'aquella fortalesa amb faldilles. El músic va jurar venjar l'afront i, certa nit, va entrar violentament al cafè on l'afortunat tenori tenia la tertúlia.

Com que a penes coneixia al seu rival, el va fer cridar per un cambrer i, quan el tingué davant, li preguntà:

"—¿Es usted ese galán atrevido a quien llaman Precioso?"

I l'Artemi, sense perdre la serenitat:
"—Si — respongué —. ¡Favor que me hicieron en la fe de bautismo!"

Sense anar més lluny

CADA tarda, al salonet de l'entressol de l'Ateneu, es reuneix una penya, que freqüenta molt, entre altres personatges il·lustres, el senyor Rufasta. Entre els concurrents figura l'ex "Maleta Indulgencias", Adolf Marsillach, aquell senyor que quan va estar a Filipines, segons ell, fins els salvatges el cridaven pel seu nom, de tan popular que era.

L'altra tarda, a propòsit no recordem de què, en Marsillach intervingué en la conversa.

—Si, si... — digué al que parlava —. Es cert. Miri: "sens anar més lluny", quan jo era a llo-llo...

Per en Marsillach, es veu que les distàncies tenen una importància molt relativa...

I després diran d'en Cullaré!

EL "Ciero" va publicar, els primers dies que es conegué a Barcelona la nova de l'agreuiment de la malaltia del doctor Turró, una entrevista amb ell, en la que al pobre home li feren dir el següent:
"—Mi enfermedad es debida a la arterias-clorosis."

No, senyor, no. A la "arterioesclerosis", si no els hi sap greu, perquè les artèries no en tenen mai de clorosis.

I encara, després diran d'en Cullaré.

Un lloguer interessant

JA que estem de retalls, anem per un altre.

A "La Vanguardia" de fa pocs dies, els seus fidels subscriptors han pogut extasiar-se amb aquest anunci:

"Piso tercero, 25 duros. — Propio para carro, caballería y almacén, alquilo."

El cavall, si és ensinistrat i no gaire espantadís, ja pujarà. Ara, el que no veiem, és la manera de fer pujar un carro a un tercer pis, com no sigui amb uns ternals...

L'hortolà de Sant Boi

LA BOINA DE L'UZCUDUN

L'ALTRE dia, servidor de vostès va sortir de viatge. Sí, senyors, tal com sona. Jo sóc així. No em privo de res. Vaig anar a Badalona i en tranvia, a menjar una "bouillabaise" a casa en Joanet. Com que pel camí no tenia res que fer i no hi havia cap parell de pantorrilles femenines dignes d'admirar, em vaig posar a llegir el "Ciero".

Jo no sé si vostès s'han fixat el carinyo amb què s'agafa la premsa quan un va de viatge, encara que només sigui a Badalona. Habitualment, compres el diari, llegeixes les esqueles mortuòries, per tal de veure si s'ha mort algú conegut o si demà estàs de funerals, mires les gasetilles, claves una ullada al "fondo" i entres en els successos, veus com estan els francs, a veure si t'han baixat, recorres, ja mig distret, la secció estrangera, la de Madrid i llestos. Total, deu minuts. Però quan no sabs com passar l'estona, que és el que passa, quan vas a la pàtria de l'Enric Borràs en tranvia, i el tragecte és llarg i la velocitat poca i les parades moltes, llegeixes fins els anuncis i el peu de impremta. Això és el que em va ocórrer a mi, i sort n'he tingut, perquè sinó, l'ase em refum si sé quin tema agafar per escriure l'article d'aquesta setmana de Pasqua granada, que se m'hauria transformat, sense aquesta providencial casualitat, en setmana de pasió.

I veus aquí que, quan ja se m'acabava el paper, perquè era al final de la darrera plana, llegeixo el que segueix, amb un astorament més gran que si el convoi s'hagués estibat pel pont del Besós:

"RECUERDO HISTORICO

LA BOINA DE UZCUDUN

La boina que Uzcudun llevava la noche del martes al ir a la Monumental a conquistar el campeonato y la misma que llevava la misma noche, ya campeón de Europa y que arrojó desde el Hotel Colón a la multitud que lo aclamaba, se vende al mejor postor. Se comprobará la autenticidad. Escribir a EL NOTICIERO, núm. 1518, con oferta."

Però, senyors! En quin país vivim? Es que hi haurà algú que comprarà aquesta preciosa relíquia? Figurint-se! La boina de l'Uzcudun! "Ahí es nada", que diria en Marsillach. Quin perit seria capaç de posar-hi preu? Oh! I amb comprovació d'autenticitat!

I després, que vingui el senyor Noel — no en Llopis Bertrand, sinó l'Eugeni — a parlar de les curses de braus i a burlar-se dels que guarden caps de toro cèlebre, muletetes utilitzades per "faenas" històriques o quès i orelles guanyades en jornades famoses. Decididament, si la boina de l'Uzcudun troba comprador, serà qüestió de posar en venda, en pública subhasta, com si fossin quadres de Van

—Espereu un moment, bon home, que ara cridaré a la minyona per a que vos busqui el bulto-

Dick o de Murillo, els objectes que componen el Museu particular de LA TUIES.

Des d'ara m'atreveixo a oferir al millor postor, i amb totes les garanties d'autenticitat, el bagul damunt del quäl Don Jaume el Conqueridor va humiliar al moro de Mallorca; un aparell ortopèdic, de roba, que va utilitzar Don Joan Tenori en certa ocasió que va rebre com un vulgar corrido principiant; els calçotets que duia el nostre Director, senyor Rufasta, el dia que es va casar amb la senyora Lliberata (que Deu ens la conservi molt temps) i un "Kotex" de la nostra dolcíssima, gentilíssima i estimadíssima Laura Brunet.

Marcel Terra

PER CONQUISTAR A LA NURI

A L carrer de València, molt a la vora del monument d'en Clavé, treballa una xicoteta molt caia que es diu Nuri. Ha tingut ja tres o quatre xicots, però amb tots ha acabat malament. És que la Nuri té un caràcter tan empipador, que a la més petita cosa que li contradiguin, engega al botavant a qui la pretengui.

Ara li fa els tatos un noi que és corredor de brodats i que en qüestió d'engrescar mossetes és un prodigi.

—Amb aquesta — li va dir un botiguer veí d'ella — hi tens d'anar amb molt de cuidado! Tres o quatre li han fet l'aleta, i no n'han tret res.

—Bé! Ja veuràs com jo...

—Tu fracassaràs com els altres! Com no et conformis sempre a donar-la per la banda...

—Tu ja sabs que jo sóc un home molt transigent i que estic disposat fins a donar-la per totes dues...

F. L. Aviolet

CERCANT PIS

D IUEN que s'ha resolt el paorós problema de la crisi de l'habitació. Bola! La crisi de l'habitació no s'ha resolt, perquè, si bé és veritat que avui hi han molts pisos, no se'n troba ni un per miracle a preu raonable.

Testimoni de ço que diem és la següent conversa, que vàrem sentir l'altra tarda per casualitat:

Era cap a la Sagrada Família. A la porta d'una casa acabada de construir, un senyor s'acosta i diu al "guarda-meta". (Ho dic així perquè vegin que tinc cops amagats):

—Quan val, aquest pis?

—Setze duros, senyoret.

Setze duros és una cosa raonable. Això és el què, sens dubte, va decidir al bon senyor a respondre:

—Està bé. Tornaré amb la meva senyora.

—Si vol un concell — féu el porter — quedi-

—Li asseguro, senyoreta, que si vostè accepta el meu apoi, no li pesarà gens...

se'l des d'ara. Un pis de setze duros, és cosa d'agafar al vol. Si, després, no li agrada a la seva senyora, no es preocupi. Sempre li serà més fàcil trobar una altra dona que un altre pis en aquestes condicions!

R. Oss Kheta

LA CLIENTEL-LA

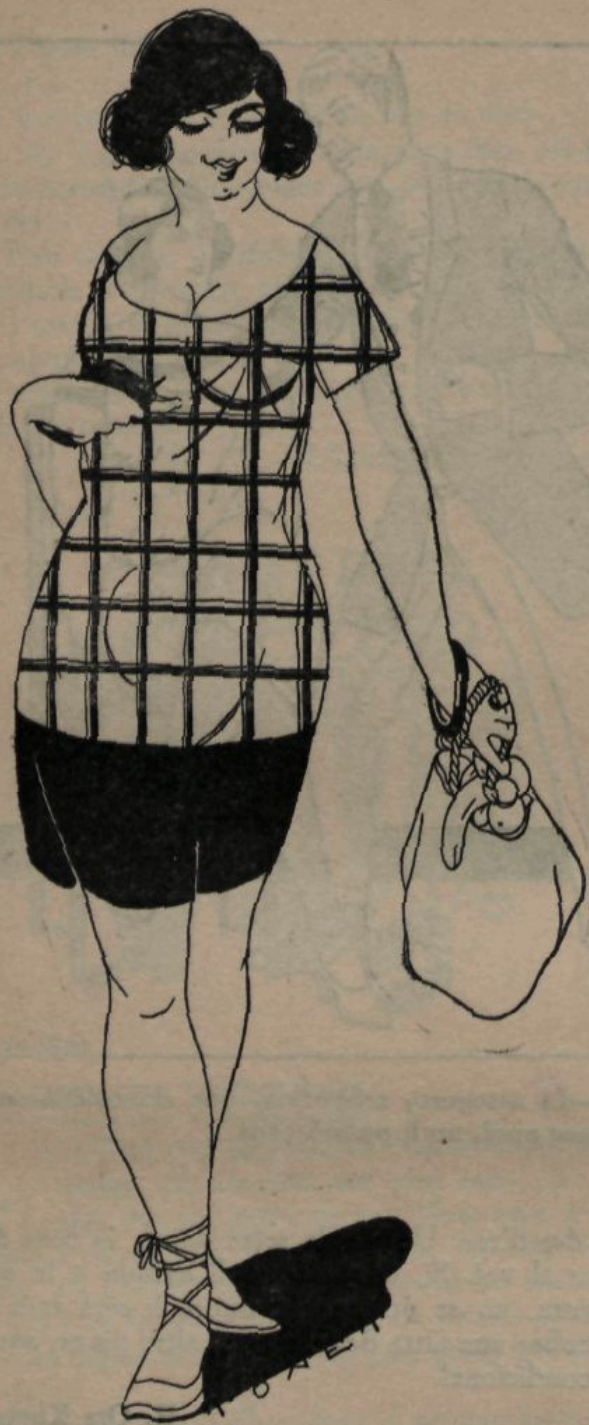
D IUMENGE a la matinada, a la hora que hauriem sortit de veure el match Uzcudun-Spasi de cas s'hagués celebrat, vàrem anar fins al moll, a fi de fer temps per tornar tard a casa i veure als barcelonins que s'embarcaven cap a València.

Ens acompanyava una damisel-la de casa la Pepita, que no havia volgut privar-se, malgrat la feina que havia perdut, de les emocions de la "despedida" dels "enragés".

—Quina gentada! — vàrem observar nosaltres.

—Si — respongué ella —. Sumen, aproximadament, la clientel-la que jo despatxo en un any.

K. Breta

—Cada dia es posa més malament. Avui mateix m'hauré d'acontentar amb un plàtan per postres.

UN SENYOR DE PES

NO es pot negar que ho era. Feia, aproximadament, els seus noranta kilos. La seva panxa feia ben bé un metre. I encara no s'havia deturat! Tenia cinquanta anys i, segons deia, confiava arribar, poquet a poquet, a les deu arrobes.

El que ningú no s'ha pogut explicar, és com el nostre protagonista — el senyor Macari, perquè encara no ens havíem recordat de presentar-lo als llegidors — tingués humor, amb tant de greix, d'a-

nar darrera de les noies. I creguin que hi anava! No feia pas altra cosa; era solter, disposava d'una rendeta de vint duros diaris i no tenia altra distracció que anar empaitant menors com un sàtir.

Certa tarda de dissabte, l'home va fer dos kilòmetres — amb panxa i tot, el que no deixa de tenir el seu mèrit — per convèncer a una noieta que devia pertànyer al sofert ram de les mecanògrafes, puix estava de festa, i és la única classe que té setmana anglesa.

—*Creu-me, nena* — li anava dient —. Amb mi no patiràs gens, perquè no et mancarà res del que em demanis!... Oh! I no et pensis que això duri quatre dies! Jo sóc una persona seriosa. Allò que es diu un home de pes!

—*Bé prou que ho veig!* — va respondre llavors la moceta —. Per això dic que no, per por de morir esclafada!

Tit Hella

AIXO RAI!

EN Rafel, després d'haver-se patejat la fortuna per cabarets, music-halls, cafès de cambres i altres llocs d'esbarjo, cercava la manera de refer-se. Era jove, tenia un nom amb molts "des", un escut a les tarjes, era elegantot, estava relacionat amb la "crema", com es diu ara, de la societat barcelonina... Res: la solució era fer un bon casament.

Això dels bons casaments, de vegades té les seves sorpreses. Si en Rafel es decuida, en té una, i grossa. Després de fer l'aleta a una noia bastant bufona, a qui creia amb un bon dot, i passar més d'un any, va enterar-se cert dia, per part ben segura, que els seus pares eren més pobres que una rata de claveguera.

—Sí que hauria fet broma! — va pensar el xicot —. Rés: és qüestió de liquidar l'assumpte, i quan més depressa, millor.

Diu que, entre promeses, no hi ha cosa més senzilla que cercar un pretexte per a renyir. En Rafel, aviat el va tenir. No sabem quin, ni interessa per la nostra història. Sapiguen solament els nostres llegidors, que el casament se'n va anar en orris i que, immediatament, ell es va posar altra vegada en campanya, per veure si tenia més sort.

Pocs dies després d'haver renyit amb la noia, una amiga seva va trobar a n'en Rafel en un te del "Ritz" i li va recriminar el seu procedir.

Vostè és molt bona, tenim una sincera amistat i li puc parlar amb tota franquesa — digué llavors en Rafel —. Era una noia que no em convenia. Jo necessito una senyoreta que estigui en bona posició...

—I bé, Rafel! — digué llavors l'amiga de la desdenyada —. Ja s'hi hauria posat, un cop casada amb vostè!

Von Bent

Baix... baixet...

Les belles anècdotes

NOTA DE CIUTAT

EN la dolça solitud del barri gòtic de la ciutat inquieta, s'escorria com un topaci monstre, el fastuós Packard.

A llargs espais, les ingrates estridències del claxon, esquinzaven la quietud augusta dels carrers estrets i tortuosos, i els contats vianants, que calmosament caminaven, com envolcallats en el somni milenari de les pedres severament esculturades, s'entaforaven en el dintell de les amples portalades, avarament closes, i deixaven lliure el pas al trepidant herald dels triomfadors de la vida.

En arribar a la recolzada de la placeta, serena i soleiada, l'auto s'aturà davant d'una porta discreta i menuda, arraulida com una formiga al costat de la que dava entrada al temple.

Un dels ocupants, saltà graciosament de l'auto.

—A quina hora vols que et passi a recollir? — preguntà ell, des de dins del cotxe, sense alçar els ulls del periòdic.

—A les sis — respongué ella, i es perdé com engolida en el misteri de la porta discreta i diminuta.

Severament vestida, donya Berta era tota ella luxúria i fruit de pecat.

Casada amb don Enric, l'opulent financier, contribuïa a totes les obres piadoses que la seva sòlida fortuna li permetia. Era de totes les juntes i de tots els comités amb què la inagotable caritat mondana procura suavitzar els desnivells socials.

Alta, carnosa, fresca com una rosa, orlava el seu cos amb vestits senzills i sense enfarfegs que, com una pell damunt l'altra, acusaven vigorosament les maravoloses ondulacions de la seva escultura de matrona fruitosa.

Eren els seus ulls torbadors com un sospir de núvia. La seva boca una temptació. Els seus flancs un abim d'atraccions irresistibles.

Pujà silenciosa l'esquifida escaleta que conduïa a les dependències parroquials, i en arribar a l'avantsala, l'esperava ja el jove vicari, somrient i amable.

—Veig que és puntual, donya Berta

—Es el meu lema, mossén Lluís.

La formosa matrona besà suaument l'aristocràtica destra del jove vicari.

Estava esplèndida en la senzillesa del seu ves-

tit negre, que realçava i feia més sensual la taca rabiosa d'un floc de violes, graciosament col·locat en la magnificència del seu pit esquerra.

—De què es tracta, avui.

—De què vol que es tracti, donya Berta? Jo i vostè, sempre havem de parlar del mateix: de la moral o dels pobres. Com ja li vàreig indicar, voldriem que acceptés la presidència de la Lliga contra la...

L'avellutada mampara del despatx parroquial es clogué silenciosa i pesanta i donya Berta i mossén Lluís desaparegueren.

Les sis. Les notes ingrates del claxon percu-teixen sorolloses en la quietud.

—Cregui, donya Berta, que totes les companyes de junta estaran contentíssimes, en saber que vostè ha acceptat la presidència.

—Prou sab, mossén Lluís, que a vostè no se li pot negar res.

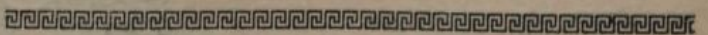
Novament la impertinència del claxon percu-teix barroerament.

—Ai, perdoni, mossén Lluís, però el meu marit està impacient!

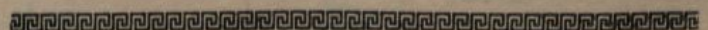
—Es compren, es compren... Porta tants negocis, el pobre...!

I donya Berta baixà amb certa precipitació l'esquifida escaleta, mentre en la drete del seu pit desbordant, com un crit en el negre sever del vestit, pantejava la rabiosa pincellada del floc de violes.

L. AURA BRUNET

**SEGUIM TREBALLANT
COM UNS LLADRES EN
LA PREPARACIO DEL
NUMERO
EXTRAORDINARI**

LA SORPRESA

CREU-ME — va començar a explicar-me la Isabel. — que vaig tenir un desenyanament molt gran amb en Miquel. Me l'havien ponderat tant!

Es el que passa, noia. De vegades, la gent de més nomenada és la que resulta, a l'hora dels fets, la més insignificant.

—Ja ho pots ben dir!

—I, en ço que es refereix als diners, com va anar?

—No en puc tenir cap queixa. Em va donar vint dures!

—Així, no vas perdre el temps.

—Per aquest costat, no. Però creu-me que em va fer enfadar. Si no s'hagués passat tres dies dient-me: "T'asseguro, Isabel, que et donaré una sorpresa molt grossa!", encara. Però, noi, quan vàrem ésser en allò que la gent taurina en diu "l'hora de la veritat", creu-me que va ésser més petita...!

Sis Tellet

TOT ES LA PRACTICA

LA Cisqueta, florista d'un popular music-hall del Paral·lel, tenia un bon parroquià que es deia Manelet. En Manelet tenia gran "cartel" entre les dones, perquè, segons referències autoritzades, era una mena de "fenómeno".

Cert dia va debutar una xicota que acabava d'arribar de València. La Cisqueta li va proposar posar-la en relació amb el seu client, però ella, que ja tenia el seu "cachorro", va respondre que no estava per romanços.

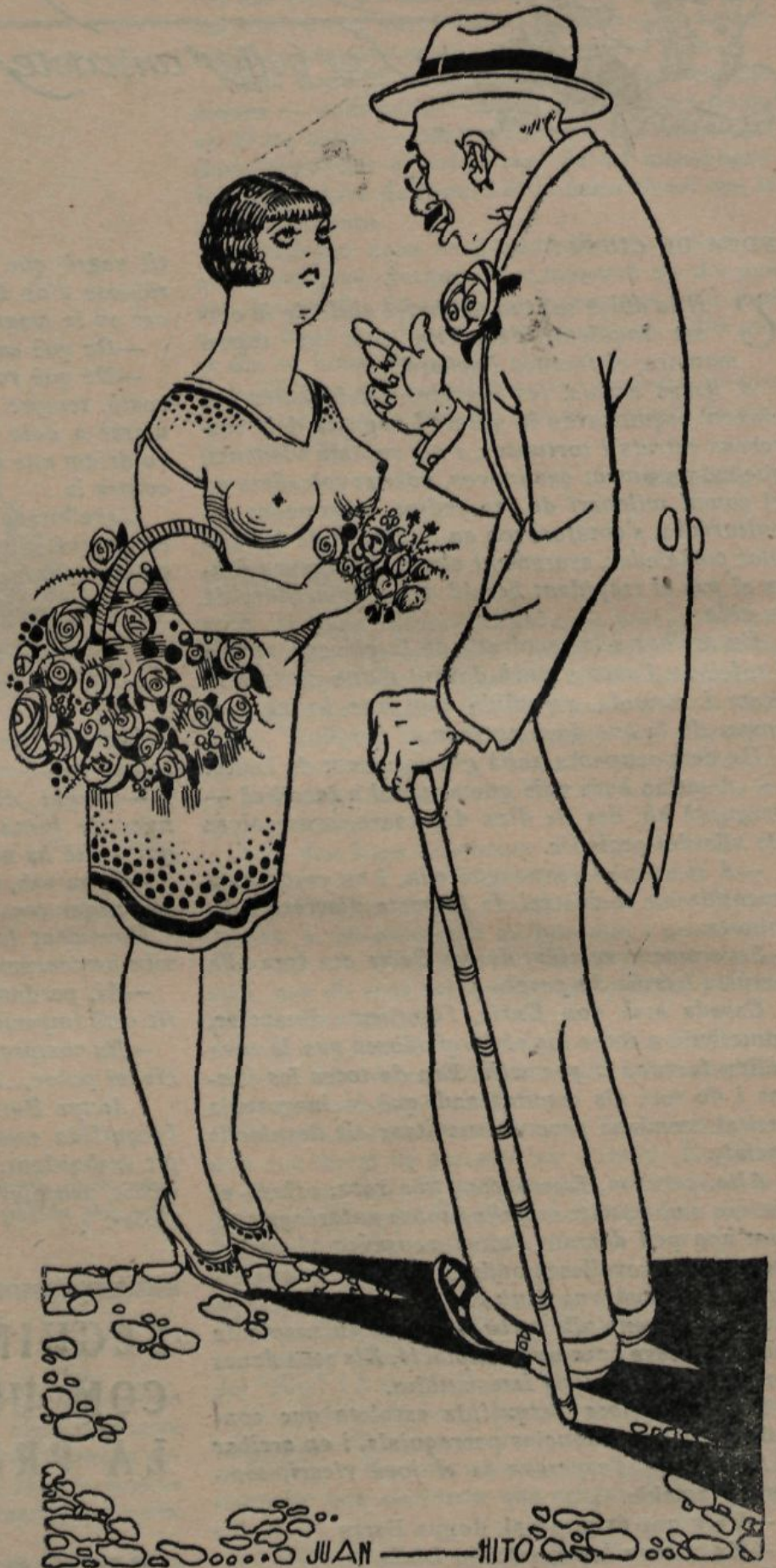
—No siguis així, dona! — repetia la florista —. Creu-me que no te'n penediràs.

—No, no, de cap manera... Jo estic pel "meu" i prou...

—Què et dic que no saps el què et deixes perdre...

—Prou! — féu llavors la xicota —. Un bitllet de cinc duros! Ja sé com les gasten, els "corridos" de Barcelona!

K. Pritzet

—Nena: no vull més flors! O vostè me la treu, o me la trec jo!...

LA SEDUCCIO

PREGUNTAVEM a la formosa cortisana com havia perdut aquell preuat tresor que les noies prudentes guarden amb tanta cura.

—Mira — ens va respondre.

— Fou un veritable abús de confiança... Un cosí meu, que tenia entrada a casa dels meus pares...

—I com se les va arreglar?

—Em va adormir!

—Amb un narcòtic?

—No... Fent-me pessigolles... unes pessigolles tan dolces, que em vaig adormir en els seus braços i, quan vaig reprendre el coneixement, ja no tenia remei la cosa...

R. E. Tallet

EL TRACTAMENT

EN Pons estava encostipat. El metje li va receptar un aixarop, però tan dolent de pendre que després de la primera no volgué empassar-se'n ni una cullerada més.

Al cap de dos dies, el metje va anar a veure com seguia.

—Què? — li va preguntar —.

Ha seguit el meu tractament?

—No, senyor!

—I ara! Per què?

—Perquè si el segueixo, me'n vaig de cap a l'altre barri!

—Com pot ésser, això?

—Vaig agafar l'ampolla i la vaig llençar per la finestra!

K. Briola

ELS HOMES D'AVUI EN DIA

SENTIT per la Rambla, de dotze a una de la matinalda, entre dues tanguistes sense contracta:

—Creu-me, noia! Els homes d'avui en dia, no valen deu cèntims!

—Tens raó! Almenys a mi, no n'hi ha hagut cap que me'ls costés...!

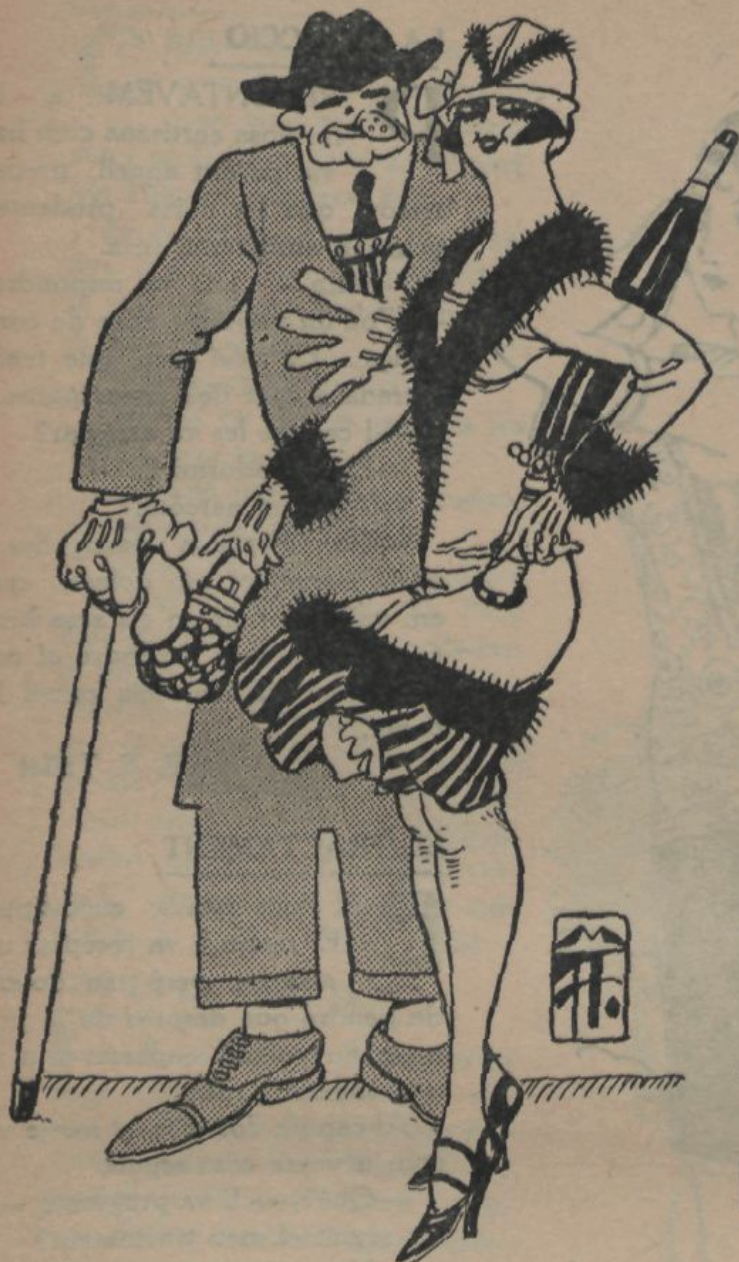
M. Enudet

LES CASTICES

—I podrà ballar, senyoreta, amb aquesta faldilla tan estreta?

—Oh, amb en Lluís rai! Quasi no ens movem del lloc, quan ballem.

—Anem a Les Planes, noia?

—No, que han caigut quatre gotes i plouria sobre mullat.

EL MOTIU D'UNA BARALLA

DE cap manera la Mercè podia averiguar perquè la Carmeta, la seva amiga, s'havia barallat amb en Ramón. A dir la veritat, ningú podia creure en un rompiment fulminant, com el que s'havia produït entre ells dos. El diumenge, la Mercè els havia deixat sortint de l'"Iris Park", la mar d'acaramel-lats, i el dilluns, ell ja no havia anat a cercar a la xicota a la sortida del taller.

—Que no ve, en Ramón? — havia preguntat l'amiga, en passar la porta de la casa on totes dues treballaven.

—No! Es un barroer!

Malgrat la seva insistència, la Mercè no havia pogut sapiguer res més.

Passaren dies. La Carmeta, que era molt bufo-

na, i, a més, tenia moltes toleràncies amb els xicots, va trobar un altre pretendent.

—Ara que ja l'ha oblidat per complet — va pensar la Mercè — ho sabré tot.

I tornà a preguntar a la Carmeta:

—Però, digues: per què et vas barallar amb en Ramón?

—Perquè és un barroer! Ja t'ho vaig dir!

—Però, explica't, donat! Què et va fer?

—Què em va fer? Em fa tanta ràbia dir-ho, que ni gos!

—Tan gran va ésser? Estàs excitant la meua curiositat de mala manera!

—Vaig a contar-t'ho, doncs! Figura't que el diumenge que vàrem renyir, sortíem de l'"Iris", la mar d'engrescats. Ja saps, Mercè, que jo no sóc de fusta i que el Ramón m'agradava...

—Ho sé, Carmeta. Ja tenia por de què acabéssiu malament!

—Prou malament, que vàrem acabar! Va començar pidolant ell i, a darrera hora, era jo qui li hauria demanat que em dugués a l'altar del sacrifici. Anàrem al "Xalet"...

—Alça, noia! No vos privàveu de res!

—De res, de res! Ara veuràs! Quan arribà aquell famós quart d'hora de què tan parlen les novel·letes galants, el grandíssim brètol, engegat, què diries que va fer?

—Que no va poguer, de tan engrescat...

—Res d'això! Que va equivocar-se de portal!

La Mercè, quins ulls espurnejaven sentint tot allò, es va clavar a riure.

—I d'això et queixes?

—Es clar que em queixo! Ves, el dia que em casi, què m'haurà quedat per guardar al meu marrit!...

K. Briola

LA FUTBOLISTA

AIXO del fútbol, si no s'hi posa frè, acabarà més malament que el tango "argentino".

Hi ha passa de fútbol, perquè la nostra ciutat és la terra de les epidèmies. Vàrem tenir la del tifus, la dels balls moderns, la dels sindicats i ara la de la cossa lliure, que Déu me'n "lliure" de passar-ne cap, perquè no sé quina és la més dolenta.

Diumenge passat, jo era de visita a casa d'uns amics meus que tenen una torreta a Horta. La pubilla de la casa, que té set anys, corria pel jardí i cridava: "Sóc del "Barça"! amb un entusiasme èpic.

Al jardí del costat hi havien uns xicots que jugaven amb una enorme pilota de reglament. Volent-la acostentar, li tiraren el baló per a què s'entretingués una mica, i quan la criatura es posava a xutar, la mare intervingué, tota enfadada.

—Nena! — li digué —. Torna això de seguida a n'aquells joves! Que no ho saps que això de les pilotes és cosa de xicots

R. Osk Hetta

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xarises de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

L'ARBRE MIRACULOS

ERA una perera, ja de bastants anys i que a penes donava fruit, però que, en aquell jardí senyorial, desempenyava un utilíssim paper: sota les seves branques s'amagaven sempre les parcelles formades per la jovenalla invitada a dinar o a sopar els dies de festa o d'aconteixements.

El senyor Pons, el propietari de la finca, li tenia molt de carinyo. Era allí, en efecte, on, quaranta anys endarrera s'havia declarat a la seva amantíssima muller i li havia fet el primer petó. Després, paternalment protegits pel brancatge, hi havien fet moltes coses més, que no cedien res en encís i dolçor a la primera.

I repetia, gustós, sempre que trobava ocasió per fer-ho:

—Es molt vella, aquesta perera, però, encara que no ho sembli, s'hi fan moltes peres...

K. Màndula

MALALTIA LLEU

AQUELLA tarda em convenia molt anar a veure en Callén perquè em dongués certa recomanació de la que, quasi en puc dir depenia el meu pervindre. Em vaig afaitar, em vaig posar el trajo nou, després de respallar-lo acuradament, vaig anar a fer-me cirar les sabates i, a dos quarts de cinc vaig arribar a casa seva.

La minyona — una xicoteta que estava d'allò més bé — va sortir a obrir-me.

—Déu lo guard, senyoret! Què desitjava?

—Que no hi ha el senyor Callén?

—Es al llit!

—Ah, caram! Què té? Que fa molts dies que no es troba bé?

—No, senyoret. Es des de fa mitja hora, però cap allà les vuit ja s'aixecarà. Es que la seva senyora ha tornat de fora, sap?

Ky Mhonno

UN MISTERI

AQUELL senyor, que és escriptor, filòsof, comediògraf, periodista i una pila de coses més, s'ha casat amb una senyora quina ignorància és tan manifesta que no pot dur-la enlloc, perquè així que enraona, ja se sap: planxa al "canto"!

—Es inútil! — deia l'altre dia l'home amb expressió de profund disgust —. Creguin que és una dona que mai no toca pilota!

Els amics que l'escoltaven van palesar, en sentir aquells mots, un aire de sorpresa.

—Caram! — va exclamar per fi, el més decidit de tota la colla —. I... com s'ho fa?

Bur Letta

PELS SEUS OSSETS

LA Lulú, una tanguista de l'"Excelsior", fa quatre o cinc nits que sopa amb un anglès d'aquells que només riuen per dintre.

—Apa, noia! — li va dir ahir la florista —. Es veu que aquest home està pels teus ossets!

—Pels meus ossets? — féu la Lulú —. Si que està bé, vostè! Si no fos pel tall...!

K. Parró

UN BURGÉS AMABLE

ES un quart de dues de la tarda. Per la Rambla davalla un torrent de modistes, mecanògrafes, dependents i fadrines de taller. Servidor de vostès, en veure tot aquell davassall de carn jove, pensa que allò dels bolxevics, que volien decretar l'expropiació forçosa de tota femella, de quinze anys fins a quaranta, que romangués inactiva, era una gran idea.

Davant meu passen dues nenes que, per la seva conversa, deuen ésser mecanògrafes. Dos o tres cops, els hi sentit parlar de fitxes. Al principi havia entès una altra cosa molt diferent, però no, no, era això, perquè després he collit al vol "el registre"... "l'arxiu"... "les còpies"...

—I què? — pregunta una d'elles —. Estàs contenta del teu director.

—Molt! Em va dir que si seguia essent bona minyona, m'apujaria el sou i, a més, em col·locaria el germanet petit.

K. Briola

LA FORÇA DEL COSTUM

UN amic nostre, que té la senyora maca, es va casar fa poc temps, i, com que en aquest món, al principi tot s'agafa amb empena, la llueix cada matí pel Passeig de Gràcia com si fos un auto de marca.

L'altra tarda, mentres l'home estava prenent el seu cafetó a la terrassa de "Caçadors", un amic seu va passar per davant i es va deturar a saludar-lo.

—Caram, senyor Fulano! — li va dir —. Ja sap que té una senyora molt bonica?

—Psé... Sóc així, jo!

—Vaja! Doncs que la pugui disfrutar per molts anys!

I el dit amic, amb tota la bona fe i portat per la força del costum, va respondre:

—Gràcies! I que vostè ho pugua veure!

R. Osk Hetta

LA CAIGUDA

COM vas caure, tu? — li vaig preguntar certa tarda d'avorriment a la Lisette, una meva amigueta del "Maxim's".

—Per culpa del meu vestit... — em va respondre senzillament.

—Del teu vestit? Sí que és interessant, això! Que era tan ample com els pantalons "Oxford"?

—No era ample ni estret. Era com tots els que es duïen en aquella època. Regular.

—Explica'm com va anar, per favor, que em pica la curiositat d'una manera extraordinària.

—De seguida. Et recordes que fa tres anys es va escapar un toro de les Arenes?

—Prou.

—Jo vivia en una planta baixa del carrer de Tarragona. La mama se n'havia hagut d'anar després de dinar a veure una parenta malalta. Jo m'acabava de posar el meu vestit, un vestit nou, vermell, quan va arribar el meu promès, amb qui havíem quedat d'amagat de la mama, naturalment, per anar al cine aquella tarda.

—Treu-te aquest vestit de seguida! — em va dir.

—S'acaba d'escapar un toro de la plaça i ve cap aquí! Si et veu, t'embesteix!

—I tu què vas fer?

—Obeir-lo! Era tan innocent!

—I et va embestir... el toro?

—El toro, no... En quant al meu promès, ja va ésser una altra cosa...

K. Parró

EL COMENÇAR DE LES COSES

Al "Edén" — que, entre parèntesi, està bastant ensopit — va debutar darrerament una xicoteta, que segons assegurava l'Escolàstica, era gairebé innocent. Vull dir que no estava iniciada en certs refinaments molt apreciats per la clientela que freqüenta aquell foier, i que, segons el que li haguessin proposat, encara que fos donant-li molts quartos, s'hauria escandalitzat com una col·legiala.

Però, ja és sapigut que, com va dir l'autor de "Don Jaume", hi han coses que tot és l'acostumar-s'hi. Ara, la xicoteta en qüestió, ja no s'espanta tant quan sent certes converses, ni reb amb tan visible repugnància determinades comandes.

Dissabte a la tarda, que el foier estava bastant animat degut als concorrents que fan la setmana anglesa, un dels benemèrits components de la colla del Geperut va veure que la novençana ja encenia un egipci.

—Que no l'has vista, aquella? — li va preguntar un altre company —. Ja fuma!

—Sí! — respongué l'altre —. Tot es el començar de les coses!

Kuka

Conte premiat en el número passat:

EL PUNT DE VISTA

—Aquell carnicer de la cantonada, és el millor de tota la plaça. Si véguessis quin magre té!

TREBALL INTENSIU

A mi em convenia molt veure a l'Agnès. No m'hi portava cap desig luxuriós, ni molt menys. Necessitava, senzillament, que em dongués l'adreça d'un hotel de París que ella m'havia dit resultava molt barat, per donar-la a un company meu que se n'hi anava. Ja veuen si era ben innocent el motiu que em portava a casa d'aquella senyora, que es guanyava molt bé la vida amb el seu treball — un treball de molt moviment — des de l'edat de disset anys.

L'Agnès vivia al carrer de Muntaner. M'hi vaig presentar al mig dia, perquè ja vaig suposar que ella no s'aixecaria pas a les set, tenint, com tenia, tanta feina a la nit. Però la raspa — una raspa, entre parèntesi, que estava molt bé — em va contestar que la senyoreta ja havia sortit.

—Vindré després de dinar — vaig respondre. I, a les tres, altre cop cap al carrer de Muntaner. Però l'Agnès acabava de sortir. L'havia anat a cercar un senyor en auto.

Vaig tornar-hi a les vuit. La senyora no aniria a sopar. Un altre senyor — em va dir la portera, a qui vaig preguntar, per no pujar més escales — l'havia anat a buscar a peu. Aquest, es veu que era més modest.

Així van passar tres dies. Matí, tarda i vespre la cercava en va. Per fi, vaig poguer pescar-la en el moment que sortia.

—Noia! — li vaig dir —. Tu sí que es veu que fas el treball intensiu! A tot hora et busco i no et trobo mai!

—Estic enfeinadíssima — em va respondre —. Mira: aquest matí, hem anat a les Planes amb un senyor, ara dinaré a casa en Moritz amb un altre, després, aniré a trobar un amigueta al seu "picadero" i a la nit m'espera un bon client a la seva llotja de "Novetats". Creu-me, noi... No paro mai a casa!

K. Parró

—Que no portes el recado aquell de cà el senyor Dutrem?

—No: m'ha dit que l'EROTYL era cosa dels senyors.

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

DISSABTE, a la plaça d'Espanya, es va inaugurar un circ ambulant que dirigeix l'acreditat empresari senyor Parish.

Hi han tigres, lleons, panteres, osos braus i un elefant quina trompa a les senyores fa posar els ullets en blanc.

o o o

RODA el món... i torna a l'"Apolo". Després d'haver-s'hi fet sarçuela, revistes, music-hall, cine, comèdia, tamborelles i altres excessos, el popular teatre del Paral·lel torna a obrir-se de portes per rebre al veterà Miquel Rojas, que hi ha estrenat un drama alemany que es titula "Gas".

Però això no és lo més extraordinari.

A que no endevinen qui ha fet la traducció?

En Cassimir Giralt.

Així, tal com sona. A n'aquest pas, a mi no m'estranyaria gens veure a la Laura Brunet escrivint un drama pel "Romea".

Es allò que diuen: "De més verdes se'n maduren."

El cas és que la obra agradi i que facin un plenaç perquè en Rojas es defensí i en Giralt no acabi el "Gas".

o o o

DIMECRES al vespre es va estrenar al "Goya", per la companyia Rivera-Da Rosas, la comèdia dramàtica en tres actes original d'en Francisc Collazo, "Un hombre".

I, segons conta "El Noticiero", dilluns passat, en Rivera deia:

"—Hasta el miércoles, ché. No se pierda el estreno de "Un hombre", que es algo interesante."

Però no va dir en Rivera si és la cosa interessant pel sexe que en diuen lleig o bé o és pel famellam.

ESTEM de enhorabona! El gran "Barça" ha guanyat el subcampionat de Catalunya i el campionat d'Espanya, i a la nostra ciutat h sigut vençut el senyor Spalla.

Es clar que hem perdut el Campionat del grup B — maliatsiga! —, però, qui no s'aconsola és perquè no li dona el gust i la gana, i si se'n volen convèncer, només tenen que llegir la premsa madrilenya, que coincideix en apreciar que sinó perquè el "Barça" els hi va clavar "panadera", tenien que guanyar amb aquella alegria.

Puix com em deia una noia del carrer dels Tiradors, quasi sempre sol passar que el que perd, està gelós.

o o o

LA nit del passat dijous fou d'aconteixement pel teatre "Eldorado". Figurint-se que en Junoy, el jove, estrenava "Las pobres millonarias". Estrenar a la seva edat, i estrenar no una, sinó varies milionàries, no em negaran vostès que no es veu cada dia, i per això la concurrència fou — com a les gasetilles dels enterraments de luxe — i perdonin la comparació, "tan numerosa como distinguida".

De casa LA TUIES hi havia la plana major, no tan sols perquè en Junoy és dels nostres i el mestre Demon un xicot molt trempat i amic nostre, sinó perquè els cantables havien estat fets per un cap de casa nandulandesc, el senyor Alcàzar, a qui, no perquè fa el mandra d'algún temps ença, apreciem i estimem menys.

El triomf fou remarcable amb tots els seus ets i uts com mereixia en Junoy en nom de les joventuts (1).

(1) No ens referim a les Joventuts radicals. Això es per si acàs en Rodríguez Soriano ens rectifica.

DISSABTE va debutar a l'"Olympia" la companyia d'en Lluïset Calvo, de la que formen part elements de tal valúia com en Sagi Barba, en Godayol, en Vendrell, la Cora Raga, la Herrero i altres artistes de no menys mèrit.

Va carregat de "Caleseres", "Dictadors", "Dogareses", "Gavilans" i "Francisquitas".

No està mal aquest programa per poguer anar tirant i anar fent bones entrades fins que el temps vagi apretant.

L'Afarta Pobres

PATI BLAU

Tot home de bon paladar, ha de concórrer al.

PATI BLAU

on hi trobarà els millors
Café-Flambres-Mariscs - Xarcuteria

Las Once Puertas

Els millors mobles i a més bon preu, es venen a llargs plassos

RONDA SANT PAU, 59

GARGANTA
Pastillas **CERDA**

Angines - Afoia

Ronquera

Venda: _____
SEGALA i FARMACIES

¡¡Vosté no ho creu!! Doncs es cert

que la única clínica benèfica que per mitjà de la Iguala curarà ràpidament les seves malalties secretes (vies urinàries) **COMPLETAMENT GRATIS** sense abonar un cèntim per les visites, està en el carrer PORTAFERRISA, 4, principal (entrada pel carrer Roca). Visiteu-nos de sis i mitja a vuit, els dies feiners i vos en convencereu.

CLINICA MODERNA

VIAS URINARIAS - AVARIOSIS - PIEL
Laboratorio de Análisis - Diaterma
 Riera Alta, núm. 2, entresuelo, de 6 a 9. Esquina Carmen

2 Ptas.
visita

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27
 Ascensor

Tèlèfon 3221 - A.

Gran confort — Saletes de bany — Tèlèfon privat

Ventiladors elèctrics — Gran comoditat

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
 al costat del Teatre Circo Barcelonés

Tèlèfon 4668 - A.

‘LA MASCOTA’

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques - Sense rival -

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1. BARCELONA

VILLA IVONE

CALLE CARRIL, 46

Magníficas habitaciones con agua corriente
 Abierta día y noche — Entrada para autos

Tranvía 58 Muntaner y Ferrocarril Plaza

Cataluña hasta Apeadero Muntaner

BARCELONA — (San Gervasio)

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

Se val e bader...!

Passau per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriu un salvavidas per no anar a fons: Lavatges per a després del bany. Casa de curació pels que ensopenguen. Polvos per matar cabres de dotze potes.

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veies sin el llop, compreu la **LOTION LADIL** que la trobareu per **DOS PESSETES**, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmàcia

La Novela Pequeña

surt els dimecres

NOVEL·LETES
 SENTIMENTALS

64 planes 20 cèntims

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb **SULFURETO CABALLERO**

Comte de l'Asalt, 86 i centres d'específics
 BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

ESTABLECIMIENTOS DE HIGIENE Y BELLEZA

BAÑOS ROMANOS

Primera y única casa en España de higiene moderna, montada a todo confort - - Baños de higiene y belleza

Exclusión de medicinales
 ABIERTO DIA Y NOCHE
 — Conde Asalto, 16 y 18 —

¡¡No más inyecciones!! ¡¡No más molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** crónica o hereditaria, pueden curarse sin ser notada su enfermedad, con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica. El más enérgico depurativo de la sangre.

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Sarriás, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Cármen, 84. — Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

—Senyora! Senyora! No obri les cames, per favor!
—I ara! Es el primer cop que m'ho diuen!...